

Arrest

nr. 135 599 van 19 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. LOOPMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat, T. BRICOUT die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 15 april 2011 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 11 april 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de eerste bestreden beslissing die op 25 april 2012 aan verzoeker werd ter kennis gebracht en is gemotiveerd als volgt:

“(…) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is. Redenen: De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing en kan betrokkene zich er dus niet langer op beroepen. Betrokkene beweert dat het hem onmogelijk is om naar zijn thuisland terug te keren en nog minder om zich daar op een normale wijze verblijfsdocumenten te laten overhandigen doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding van bovenstaande bewering volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook beweert betrokkene dat, indien hij dient terug te keren, dit een inbreuk zou zijn op zijn privé- en familielevens. Echter, betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De overige elementen (betrokkene is geïntegreerd, heeft Nederlandse taalcursussen gevolgd, is werkwilleg en legt een arbeidsovereenkomst voor, heeft een vrienden- en kennissenkring en legt diverse getuigenverklaringen voor) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9§2 van de wet van 15.12.1980.”

1.3. Op 25 april 2012 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst-documenten (art. 7, alinea1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In het enig middel werpt verzoeker op: *“Schending van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsook van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.”*

Verzoeker betoogt vervolgens:

“(…) Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 bepaalt: "in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. (...) Buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet zijn niet te herleiden tot het begrip "overmacht", standpunt dat ook verwoord werd in de Ministeriële Omzendbrief dd. 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van art. 9§3 Vreemdelingenwet, zoals gepubliceerd in het Belgisch

Staatsblad dd. 14 november 1997. Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St.nr.60.962, 11 juli 1996, TVR, 1997,385). Het is evenmin uitgesloten dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend kan uitmaken, als een argument ten gronde om de machtiging tot verblijf te bekomen (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998). Zo kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84.658, 13 januari 2000). Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR, 1997, 29). Uit de inzake formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn. De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (R.v.St. 22 mei 1991, nr.37043). Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn. Inzake de materiële motiveringsplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. R.v.St., 7 december 2001, nr. 101.624) Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt: "Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31) Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. R.v.St. 2 februari 2007, nr. 167.411, R.v.St. 14 februari 2006, nr. 154.954) Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Eerste Onderdeel : De gemachtigde van de Staatssecretaris verklaarde het regularisatieverzoek van verzoeker onontvankelijk omdat de erin aangehaalde argumenten geen buitengewone omstandigheden zouden vormen welke hem toelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te doen overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet en dit in afwijking van de "gewone" procedure. Bij lezing van de redenen waarop deze beslissing steunt, stelt verzoeker echter vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals bedoeld in artikel 9bis Vreemdelingenwet miskent. In de bestreden beslissing wordt geponeerd dat de elementen met betrekking tot de integratie (sociale banden, kennis Nederlands, werkbereidheid,...) van verzoeker niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, m.a.w. dat deze elementen niet kunnen worden aangenomen als buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis van de Vreemdelingenwet. Volgens de gemachtigde van de Staatssecretaris behoren deze elementen (uitsluitend) tot de gegrondheid en worden zij niet behandeld in de fase van het onderzoek naar de buitengewone omstandigheden. Nochtans kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit het oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr.84.658, 13 januari 2000). Door de door verzoeker aangehaalde elementen van verblijf en integratie zondermeer af te wijzen als irrelevant ter beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden, wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd. Tweede onderdeel : Ondertussen verblijft verzoeker reeds geruime tijd in België hetgeen een te lange termijn is om hem alsnog te verplichten naar zijn land van herkomst terug te keren en aldaar desgevallend een aanvraag

tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de Belgische diplomatieke post. Bovendien heeft verzoeker zich intussen in België gevestigd en is hij hier volkomen geïntegreerd zodat er sprake is van een duurzame lokale verankering en tal van sociale bindingen, zoals o.m. en vooral het nauwgezet opgebouwde sociaal-maatschappelijke milieu waarin verzoeker ondertussen thuishoort. Hiervan leverde verzoeker ook het bewijs middels een omstandig stukkenbundel welke hij bij zijn aanvraag tot regularisatie voegde. Verzoeker heeft al zijn belangen in België en heeft amper nog enig contact met zijn land van herkomst, zodat hij inmiddels België als zijn thuisland is gaan beschouwen. Redelijkerwijze kan van verzoeker niet verwacht worden dat hij zich opnieuw elders gaat vestigen, precies omdat hij hetzij op een (tijdelijk) officiële manier, hetzij op een officieuze maar in de praktijk gedoogde manier in België heeft verbleven gedurende een ruime periode, dit overigens zonder ooit in aanraking te zijn geweest met de politionele of gerechtelijke overheden of zonder iemand op enigerlei wijze last te bezorgen. Waar verzoeker zijn hebben en houden zou dienen achter te laten, zijn bindingen met België zou moeten doorknippen, zijn sociaal-maatschappelijk milieu op het spel zou dienen te zetten en de hoger vermelde elementen van moeizaam opgebouwde integratie zou verliezen, zou dit een onevenredigheid betekenen tussen de belangen van verzoeker en het door hem geleden nadeel enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds. Door het enkele feit van (gedwongen) repatriëring wordt juist dit sociaal-maatschappelijk milieu van verzoeker onmiskenbaar aangetast zodat het de artikelen 23 VBPR en 8 EVRM schendt (nu geweten is dat het begrip privé- leven veel ruimer dient geïnterpreteerd te worden dan louter het familiale e/o gezinsleven doch tevens de sociaal-maatschappelijke relaties en kontakten inhoudt) - dit volgt uit de daad van de verwijdering zelf en hiervoor is geen bijkomend, specifiek bewijs vereist. In dezelfde zin en om dezelfde redenen kan men stellen dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, van verzoeker een buitengewone inspanning zou vragen, zodat hij in de voorwaarden verkeert om de machtiging tot verblijf in België aan te vragen met toepassing van art.9bis Vreemdelingenwet. Derde onderdeel : Daarenboven lijkt de gemachtigde van de Staatssecretaris er nogal gemakkelijk vanuit te gaan dat de terugkeer naar het land van herkomst en de daaruit voortvloeiende scheiding van zijn gezin om een verblijfsmachtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke post in het herkomstland slechts een tijdelijk gegeven zouden zijn als ware dit een zeker en vaststaand gegeven, quod non, daar waar verzoeker over geen enkele garantie beschikt dat hem de aldus aangevraagde verblijfsmachtiging ook zal worden toegekend. Door niet in concreto te onderzoeken of de door verzoeker aangehaalde elementen van verblijf, integratie, lokale verankering en sociaal- maatschappelijke bindingen een (zelfs tijdelijke) terugkeer naar het herkomstland met oog op een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij de Belgische diplomatieke post voor hem al dan niet tot een buitengewone inspanning maken die onevenredig is met de belangen van de Belgische Staat, houdt de gemachtigde van de Staatssecretaris geen rekening met alle relevante elementen van het dossier. Door na te laten de concrete situatie van verzoeker te onderzoeken o.a. betreffende zijn kansen op het bekomen van een verblijfsmachtiging na aanvraag in zijn land van herkomst, schendt de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht. Vierde onderdeel : Het moge dan al juist zijn dat de instructies van 19.07.2009 vernietigd zijn geworden door de Raad van State. Feit is dat de toenmalig bevoegde overheden (zowel Minister als Staatssecretaris) onomwonden en voor geen andere interpretatie vatbaar in de ganse nationale media te kennen hebben gegeven dat de in die instructies uitgewerkte criteria ter beoordeling van elke hiervoor ingediende en later nog in te dienen regularisatieverzoeken zullen gehandhaafd worden als werkinstrumenten en dit o.m. en vooral om elke vorm van willekeur te vermijden en de bevoegde diensten een geheel van objectieve werkinstrumenten aan te reiken. Thans zomaar poneren dat die criteria niet meer van toepassing zijn en de rechtszoekende zich hier niet meer kan op beroepen strijdt op elk vlak met het en public aangegane engagement. Verzoeker heeft zich op die criteria beroepen - zo bv mbt een mogelijke tewerkstelling na administratief in regel te zijn gebracht - en dat had dus ook onderzocht kunnen worden. Andermaal blijft de gemachtigde van de Staatssecretaris in gebreke zodat diens beslissing onbehoorlijk gemotiveerd is. Op deze wijze worden dus niet alle voor de beslissing nuttige feiten in aanmerking genomen en in de waardering van het volledige dossier betrokken, zodat de zorgvuldigheidsplicht miskend werd en de bestreden beslissing om die reden dient te worden vernietigd. Ingevolge deze elementen schendt de bestreden beslissing derhalve artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, alsmede de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, zodat zij dient te worden vernietigd.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De

Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin de schending wordt opgeworpen van de materiële motiveringsplicht, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.4. In de eerste bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

2.5. Verzoeker is van oordeel dat de gemachtigde van de staatssecretaris het begrip “buitengewone omstandigheden” zoals bedoeld in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet heeft miskend waar hij stelt dat de door verzoeker aangehaalde elementen van integratie behoren tot de gegrondheidsfase. Dit is evenwel een afdoende motivering in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, want in lijn met de rechtspraak van de Raad van State die in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen*

verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” Voor zover de door verzoeker aangehaalde andersluidende rechtspraak van de Raad van State die dateert van vóór dit arrest nog steeds standhoudt, toont verzoeker niet aan dat hij zich in een gelijkaardig geval bevindt als de vreemdeling waarop dit arrest betrekking heeft.

2.6. Verzoeker gaat nergens in concreto in op de motieven die figureren in de bestreden beslissing. Verzoeker benadrukt zijn banden met België, betoogt dat hij amper nog enig contact heeft met zijn land van herkomst, en is de overtuiging toegegaan dat de bestreden beslissing onevenredig is. Hiermee geeft verzoeker blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

2.7. In zijn verzoekschrift voert verzoeker nog een schending aan van de artikelen 23 van het Internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (hierna: IVBPR) en 8 van het EVRM daar hij van mening is dat “*de (gedwongen) repatriëring*” zijn sociaal-maatschappelijk milieu aantast. De bestreden beslissingen houden vooreerst geen gedwongen verwijdering in. Artikel 23 van het IVBPR garandeert voorts het recht op bescherming van het huwelijk. Verzoeker maakt echter nergens melding van een eventueel voorgenomen huwelijk, noch blijkt dit uit enig stuk. Er wordt door verzoeker verder niet gespecificeerd wat moet begrepen worden onder zijn “*sociaal-maatschappelijk milieu*”. De Raad wijst er alleszins op dat gewone sociale contacten niet vallen onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (cf. RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). Er kan ook nog worden opgemerkt dat het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft gekregen, zoals in casu, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang en een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat uitwijzing en a fortiori een bevel om het grondgebied te verlaten een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). Verzoeker heeft gedurende zijn illegaal verblijf in België nooit garanties gekregen dat hem een verblijfsrecht zou worden toegekend en kan dan ook niet redelijkerwijze verwachten dat het mogelijk zou zijn om dit in illegaal verblijf opgebouwd privéleven, wat zich aandient als een “*fait accompli*”, verder te zetten in België (cf. EHRM 11 april 2006, nr. 61292/00). Gelet op de voormelde omstandigheden die de zaak kenmerken kan, in casu, geen positieve verplichting voor de Belgisch Staat erkend worden om verzoeker op zijn grondgebied te laten verblijven.

2.8. Waar verzoeker aanvoert dat de gemachtigde van de staatssecretaris er al te gemakkelijk van uitgaat dat de terugkeer naar het land van herkomst en de daaruit voortvloeiende scheiding van zijn gezin een tijdelijk gegeven is, daar waar verzoeker over geen enkele garantie beschikt dat hem de aldus aangevraagde verblijfsmachtiging ook zal worden toegekend, dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker het hebben van een gezin alhier niet nader concretiseert. Voorts heeft de verwerende partij verzoeker geen garanties te geven aangaande de behandelingsduur of de positieve uitkomst van een aanvraag om machtiging tot verblijf die in het land van herkomst wordt ingediend. Er is daar immers geen wettelijke grondslag voor, minstens toont verzoeker dit niet aan. Evenmin is er wettelijke grondslag voor verzoekers verwachting dat de verwerende partij zelf ambtshalve buitengewone omstandigheden gaat opwerpen en onderzoeken.

2.9. Verzoeker stelt voorts dat hij niet akkoord gaat met het standpunt van verweerder dat hij geen toepassing kan maken van de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). De Raad kan in dit verband enkel vaststellen dat verweerder correct motiveerde dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde. Aangezien de Raad van State in voormeld arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon verweerder er dan ook geen toepassing van maken. Verzoekers toelichting dat de voorheen bevoegde minister en staatssecretaris verklaarden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in de vernietigde instructie van 19 juli 2009 vastgelegde richtlijnen loyaal zou blijven toepassen, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Dergelijke verklaringen doen geen afbreuk aan het gegeven dat de instructie omwille van het voormelde arrest van de Raad van State met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verdwenen en derhalve niet langer – noch in negatieve, noch in positieve zin – kan worden toegepast. Alleszins, de Raad vermag niet te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs.

218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

2.10. Met zijn theoretische uiteenzetting over het begrip buitengewone omstandigheden, de formele en materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel toont verzoeker hiervan evenmin een schending aan.

2.11. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het treffen van de bestreden beslissingen niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot zijn besluit is gekomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA